

(DOKAJ) DNEVNIK

bruseljskega tedna
20. maj 2012 - 25. maj 2012

Besedilo: Tanja Bečan

Oblikovanje: Tanja Babnik, Sabina Andlovic in Mirsad Skorupan

Fotografije: Tanja Babnik, Brigita Pirnat in Sabina Andlovic

ZA UVOD

Draga bralka, dragi bralec,

v rokah držiš dnevnik bruseljskega tedna; pravzaprav je to dokaj dnevnik.

Kaj naj bi to pomenilo? Kaj je to dokaj dnevnik?

Naj pojasnim: Jaka, eden izmed fantov, ki so bili letos z nami, rad uporablja izvirne in zelo posrečene besedne zveze. Na vprašanje, če je lačen, žejen, utrujen, če se je že umil, je v Belgiji rad odgovarjal z dokaj da ali z dokaj ne.

Tudi tale naš dnevnik je pravzaprav dokaj dnevnik. V njem je namreč zapisano nekaj najvažnejših dogodkov tega tedna; v besede so preleti skozi oči in srce avtorice dnevnika. Kot tak je ta dnevnik lahko zgolj posebne vrste ogrodje ali, kot bi rekel Jaka, to je enostavno dokaj dnevnik.

Vanj lahko vsak udeženec te nenavadne šole v naravi dopiše svoja osebna doživetja, svoje misli, poglede, svoja razmišljanja. Tako ta ne bodo utonila v pozabo oz. se ne zlila v težko prepoznavne spomine, o katerih bomo čez čas znali povedati le, da je bilo v redu in lepo.

Škoda bi bilo, če bi se izgubile vse barvite podrobnosti tega posebnega tedna.

Za ostale bralce pa naj to ogrodje zadostuje - marsikaj je moč o preživetem tednu v Belgiji razbrati tudi iz tega dokaj dnevnika, ki je pred vami. Za kaj več pa toplo priporočam skupno branje s tistimi, ki so ta teden sooblikovali.

Ali pa vsaj pogovor z njimi.

Tanja Bečan

Ljubljana, maj 2012

DOKAJ DNEVNIK

1. dan, nedelja, 20. maj Ljubljana – Bruselj

Zjutraj ob 6.30 smo se zbrali na ljubljanskem letališču – na letališču Jožeta Pučnika. Kdo smo se zbrali, kdo so fantje in dekleta, ki imajo toliko poguma, da se odpravijo na kulturno-športno izmenjavo z bruseljsko šolo L'Ecole Escale, L'Ecole Escalpade? Letošnjo ekipo pogumnih sestavljajo: Anja Predovnik, Laura Ferkulj, Sani Dulič, Jaka Basej, Kevin Viher, Nejc Köveš, Sven Viher in Urban Babič.

Na letališče so jih pospremili njihovi starši, bratje in sestre, tudi dedki in babice, strici in tete. Nekateri so morali vstati že ob štirih zjutraj, da so bili na Brniku pravočasno, saj ne živijo tako blizu 'Pučnika'. In prišli so ne le pravočasno - letošnje leto je bila ekipa mladih ljudi izredno izredno zgodnja. Mirni spanec so jim verjetno kratila vprašanja – ali bo vse v redu, kako bo z letalom, je polet z letalom kaj groznega, kako se bomo razumeli v Bruslju, ali bom imela/a dobro družbo, ali bo teden zanimiv, ali mi bodo preveč težili, mi bo dolgčas, ali bom pravočasno na Brniku. V starše, pa vemo, je vrtala ena sama misel v sto različicah: Bo mojemu otroku dobro? Je dobro zanj, da gre? Bo vse v redu? Smo se sploh pametno odločili?

Letošnja spremljevalna ekipa odraslih (Alenka Prevec, Brigita Pirnat, Ivanka Magdalenič, Monika Dolinar, Meta Blaznek, Tanja Babnik, Tanja Bečan, Sabina Andlovic) jim je seveda zagotavljala, da bo vse v najlepšem redu. A vseeno je bila stiska še vedno velika, slovo na letališču pa zaradi tega še težje. Zato smo se skušali posloviti čim bolj na hitro, da nas niso zalile solze.

Posloviti pa smo se morali - nas popotnike je namreč čakalo še veliko reči - opraviti smo morali t.i. check in (po domače), preživeti kontrolo pri vstopu v gate (saj veste, na katere gate mislimo), pa potem že boarding – vkrcavanje. Enkrat kovčki, drugič osebne izkaznice in potni listi, pa vstopni karton za letališče, pa nahrbtniki, pa sleci zdaj to, zdaj ono, pa pazi, da nimaš s seboj vode ali škarij, odpni si pas, da ne bo piskalo. Uf, komaj smo imeli zadosti rok in časa, da nam je vse to uspelo. Pa nam je.

Najprej so na letalo odšli Laura Anja in Urban s Tanjo Babnik, Sabino in Moniko, potem pa še vsi ostali, tudi gospod evropski komisar Potočnik. Ob 7. 50, kot je bilo predvideno, smo z letalom že brzeli proti Bruslju kakih 700km/h. Medtem so naši starši, seveda ne tako hitro kot mi, brzeli domov; eni proti Divači, drugi proti Murski Soboti, eni proti Pragerskem, spet drugi proti Ljubljani, proti Dobremu polju, Strugam, na vse konce Slovenije, kratka.

Kar nekaj naših mladostnic in mladostnikov se je z letalom peljalo prvič. Kevin se je strahu pred letenjem najtežje znebil; a Ivanka mu je prav odlično pomagala pri premagovanju te letalske nervoze. Ko smo pristali v Bruslju, je slabost že minila, prav tako čuden občutek v trebuhu in v ušesih, Kevin pa je ugotovil, da vse skupaj ni bilo prav nič strašnega in zelo posebnega. Nekje na pol poti do Bruslja je bil še trdno prepričan, da z letalom več letel ne bo; no, domov že še mogoče, potem pa NIKOLI VEČ.

Letalski krst je torej Kevin dobro prestal, prav tako pa tudi vsi ostali, ki so v nedeljo 20. maja prvič poleteli. Bravo za pogumne.

Na bruseljskem letališču so nas potrpežljivo že čakali naši bruseljski prijatelji; potrebovali smo namreč kar nekaj časa, da smo po ogromnem letališču najprej prišli do svoje prtljage (bili smo veseli, da so se z nami pripeljali prav vsi naši kovčki), potem pa še dočakali svoje sopotnike na vozičkih.

Christian, Gatien in Pierre so po nas prišli s povsem novim, ekstra modernim in posebnim kombijem, ki ga imajo v njihovi šoli šele dva tedna. En kombi za našo ekipo seveda ne zadostuje, zato so si izposodili še enega, Gatien pa je imel še svoj avto – vozički, prtljage en kup, vse te naše robe je bilo namreč, kolikor si hotel.

Nedelja se pozna tudi na bruseljskih ulicah; promet teče precej bolj gladko in tekoče kot ob delavnikih. Tako smo se do našega hotela Adagio zelo hitro pripeljali. V hotelu nas že poznajo, Tanja Babnik je uspela urediti, da so nam že ob prihodu v hotel pripravili dva apartmaja, da smo lahko vanje odložili svoje kovčke in potovalke. Posedeli smo še v drugem nadstropju, v skupnem prostoru za druženje, da smo se dogovorili najpomembnejše reči. Tudi to, kako se bomo klicali, kdo bo koga in zakaj vikal, kdo in s čim bom plačeval naša skupna kosila, skupne nakupe hrane, kaj bomo počeli vsak večer.

Potem pa smo se odpravili na kosilo. Bili smo namreč že pošteno lačni.

Na srečo je v bližini hotela kar veliko možnosti, da si človek lahko poteši lakoto. Tokrat smo si jo v Pizza Hut. Super dobre, slastne in nenavadne pizze so nam postregli, tudi testenine, solate. Želodčki so bili polni, hotel blizu, posijalo je sonce, ki ga je ob pristanku v Bruselj še skrivala megla. Dobre volje smo jo mahnili k popoldanskemu počitku v hotel, nekateri so malo zaspali. A prej smo morali seveda stvari razpakirati, predvsem pa se razdeliti po sobah.

Kako bomo razporejeni po sobah, je bilo nam odraslim jasno že v Ljubljani. Razporeditev po sobah je bila torej dejstvo, o katerem ni bilo razprave. V dneh, ki so sledili, smo še večkrat izkusili, na koncu pa tudi razumeli, zakaj je ubogati včasih preprosto potrebno.

Tanja Babnik, Alenka in Kevin so se zelo hitro napotili v trgovino. Tudi letos smo se namreč dogovorili, da si bomo večerje pripravljali v hotelu sami. Tako bo ceneje, pa še prijetneje in poučnejše (imeli bomo ene vrste projektni gospodinjski teden). Kraljevskega apartmaja letos sicer nismo imeli (sobe 702 z velikim balkonom namreč), a

tudi soba 715 je bila kar prostorna. Tako so nas Kevin, Sven, Brigita in Tanja Babnik z veseljem povabili v goste že prvi dan, pa tudi vse naslednje dni. Res prijazno od njih.

Pred večerjo smo se odpravili še na krajši sprehod po centru mesta, po centru evropske prestolnice. Občudovali smo Grande Place, se pofotografirali na sredi trga, pa malo na levi in malo na desni.

Sprehodili smo se do Manniken Pisa (Jaka ga je prekrstil v gospoda Scalca). Tokrat je bil mali lulajoči fantek, v skladu z aktualnimi dogodki, oblečen v nogometni dres (včeraj je bil, da spomnimo, finalni obračun v ligi prvakov, zmagal je Chelsea). Z lulajočim fantkom smo se fotografirali najprej z enim, potem z drugim, pa s tretjim fotoaparatom...

Špegali smo tudi v že trgovine, nekateri so opravili svoj prvi nakup (Urban), nakupili smo tudi razglednice. Gneča v centru mesta je bila običajna, kar pomeni - velika. Dokaj velika. Opazili pa smo, da so ulice dosti lepše tlakovane kot prejšnja leta in ne tako razrite kot lani, ko so jih razkopavali in popravljali na vseh koncih. Super je bilo to, saj je bilo tako po Bruslju vsaj malo lažje voziti z vozički. Pravzaprav dokaj lažje.

Gledali pa nismo le v izložbe, okoli sebe, na tla, pač pa tudi v nebo. Pravočasno smo zato opazili, da se temni, že bliska, zaslišali smo grmenje, zato smo jo jadrno ucvrli proti hotelu. Modra odločitev. Ko smo prišli v hotel, se je namreč ulilo kot iz škafa. Mi pa lepo suhi na suhem. Krasno! Kako smo pametni!!!!

Ura je bila 18h, dogovorili smo se, da bomo imeli večerjo ob 19h. Ena ura za počitek, za branje, za druženje ter za pripravo večerje - kakor za koga. Večerjo so pripravljali Tanja Babnik, Brigita, Kevin in Sven, ostali smo v sobo 715 prinašali stole in mize, krožnike in kozarce, jedilni pribor. Sani je pomagala prav iz vseh sob nositi reči, da smo na večerji imeli pri roki čisto vse, kar smo potrebovali. Posedli smo se okoli miz in začeli smo s prvo skupno večerjo.

Naši kuharja in kuharici so pripravili pravo slastno pojedino, tudi palačinke z nutelo, pa banane z nutelo – zadetek v polno.

Po večerji smo obsedeli za mizo in se drug drugemu predstavili tako, da smo povedali, koliko bratov in sester imamo ali koliko otrok, pa kakšne in katere hišne ljubljence. Izvedeli smo, da ima Laura največ bratov in sester, Monika pa največ otrok.

Raznovrstnih hišnih ljubljencev imamo, smo ugotovili, vsi skupaj veliko – od mačk, psov, skobčevke, zajčka, ribic, tudi takih, ki se tepejo, pa do slepcev(!!!). Pripovedi o hrčku, ki se je iz domačega prelevil v divjega in potepuškega; o mucu, ki je nora na radirke; o kužku, ki se stiska k človeku, ko se stemni; pa o mucu, ki so jo ukradli zaradi njene lepote, so bile več kot zanimive.

A z imenitnimi zgodbami smo morali žal končati, saj smo se morali domeniti tudi povsem konkretne reči, o načrtu za jutrišnji dan – zajtrk, zbor 9.55 v recepciji, odhod v evropski parlament, potem pa še obisk muzeja avtomobilov.

Po večerji smo pospravili, iz skupne jedilnice sta si Kevin in Sven spet lahko uredila spalnico.

Letos imamo srečo, da bivamo vsi v istem nadstropju, in sicer v sedmem, v sobah 727 (Laura in Meta), 728 (Ivanka in Anja), 707 (Monika, Sabina, Urban, Nejc), 709 (Sani, Jaka, Alenka, Tanja Bečan), 715 (Kevin, Sven, Tanja Babnik, Brigita). Sobe oz. kar pravi apartmaji (s pravo pravcato kuhinjo), so lepe, prostorne, zapirajo in odpirajo pa se s kartico. Nekaterim je bilo to izjemno všeč, razmišljali so, da bi si doma za svoje sobe tudi omislili nekaj takega. Si samo predstavljate to razkošje: zapreš vrata svoje sobe, kartico za odpiranje imaš seveda le ti in tako lahko brezmejno uživaš v blaženem miru, sanjariš, klepetas s prijatelji, s svojo simpatijo, kar in kolikor časa ti pač srce poželi. Aaaaahhhhhh!

Na kartice pa smo morali v hotelu izredno paziti; potrebovali smo jih tudi, če smo želeli imeti v svojih sobah elektriko. Skratka, misliti je bilo potrebno kar naprej na te božje kartice: kje so, kdo jo ima, kdo je nima, kje jo kdo ima, kdaj jo kdo ima, ali jo ima in tudi, ali sploh ima pravo. Zapleteno, dokaj zapleteno.

Zvečer se je začelo družabno življenje po sobah, malo tudi v drugem nadstropju (skupnem prostoru z računalnikoma), a kmalu je bilo na vrsti tuširanje, predvsem pa sladke sanje. Vse nas je namreč kmalu premagala utrujenost.

2. dan, ponedeljek, 21. maj Bruselj

Sladkih sanj pa minulo noč le niso imeli vsi, zagotovo pa ne fantje in dekleta v sobi 707. Ponoči našemu namreč Urbanu ni bilo dobro, tako da sta Monika in Sabina ter Meta skoraj poklicali rešilca. Po dobre pol ure negotovosti se je zdravstveno stanje našega Urbana le izboljšalo, počasi je zaspal. Naše kolegice pa so ga seveda še naprej budno spremljale.

Zjutraj smo najprej zaprosili Christiana, če lahko za Urbana uredi zdravniški pregled – želeli smo se prepričati, če mu je zares tako dobro, kot nam je zagotavljal sam. Christian je bliskovito uredil pregled ob 14h v bolnišnici St. Luc, mimo vseh vrst. Tako smo lahko vsi pomirjeni odšli na obisk evropskega parlamenta.

Tokrat nam je o delovanju parlamenta na izredno simpatičen in zanimiv način vse najpomembnejše stvari razložila asistentka naše evropske poslanke dr. Romane Jordan, gospa Metka Cavka. Poslancev v parlamentu ni bilo, tako tudi gospe Romane ne; vsi so bili namreč na svojem rednem sestanku v Strasbourg v Franciji. Še v večjem miru smo si zato lahko ogledali prostor za plenarna zasedanja parlamenta; v njem sicer sedi 764 evropskih poslancev in poslank, od tega osem slovenskih. Videli

smo prevajalsko kabino, kjer vse, kar v parlamentu poslanci govorijo, prevajalci prevajajo v slovenščino (slovenščino sicer ulovite na parlamentarnem prevajalskem kanalu številka 20).

Za gospo Metko smo imeli tudi sami kar precej vprašanj – predvsem nismo mogli razumeti, zakaj se v teh časih resne ekonomske krize evropski parlament vztrajno seli v Strasbourg, kar zagotovo stane

veliko denarja. Zanimalo pa nas je tudi, kakšno izobrazbo mora imeti mlad človek, da lahko dobi tako službo kot gospa Metka. Zdaj vemo.

Naša letošnja ekipa je ekipa navdušenih mladih fotografov. Toliko predanih in vztrajnih iskalcev zanimivih motivov na kupu! Tudi v evropskem parlamentu smo iskali, kaj, kje in kako ujeti v fotografski objektiv. Seveda nismo pozabili na tradicionalno, že obvezno skupinsko fotografiranje ob zastavah vseh evropskih dežel. Seveda, najprej z enim aparatom, pa z drugim, pa s tretjim, pa ...

Po obisku parlamentu smo si želeli ogledati še delovne prostore poslanke Jordanove, a se je nekaj zataknilo in nas tja niso pustili. Obisk smo morali končati, se od naše parlamentarne vodičke Metke posloviti. Zahvalili smo se ji (posredno tudi gospe poslanki Romani), da smo sploh smeli obiskati evropski hram demokracije, zahvalili smo se za prijetno in poučno vodenje s srčno risbico in majicami 20-ih bolnišničnih olimpijskih iger. Gospa

Romana Jordan ter njena poslanska skupina nas je vse obdarila z malimi, priročnimi nahrbtniki, v katerih je bilo veliko uporabnih reči, od blokca do krtače za lase. Naši skupini pa so pripravili še dodatno, izjemno presenečenje. Tako so želeli prispevati k temu, da smo ta naš bruseljski teden sploh lahko uresničili. Zelo smo bili presenečeni, presrečni ter iz vsega srca hvaležni. Gospe Metki smo se zahvalili z iskrenim stiskom rok in solzami v očeh.

Po ogledu parlamenta se je velik del naše skupine odpravil na kosilo, po kosilu pa na ogled muzeja avtomobilov.

Pierre, Urban, Meta in Tanja Bečan pa so morali v bolnišnico St. Luc, kjer nas je že čakal Christian. Izjemno hitro smo kljub dolgim vrstam prišli do specialističnega pregleda, na katerega je potrebno sicer čakati kar tri mesece. Zdravnica je ugotovila, da je Urban sedaj v redu in da mora le ta dan počivati, potem pa lahko nadaljuje s programom našega obiska. Tega smo bili zelo veseli prav vsi, tudi Urban, čeravno je novico o počitku sprejel z opaznim godrnjanjem. A v življenju je že tako, da moramo znati tudi ubogati; enkrat starše, drugič učitelje, tretjič zdravnike.

Urban, Meta in Tanja Bečan smo dobro novico proslavili z obiskom McDonalda Resnici na ljubo je treba povedati, da smo skupno kosilo zamudili, zato je lakota v nas že pošteno navrtala (kot vemo, si lačen ful drugačen); tokrat smo na Urbanovo željo torej kosili v McDonaldu.

Ko smo se srečali z ostalimi iz skupine, so nam ti navdušeno hiteli pripovedovati, kaj vse zanimivega so videli v muzeju avtomobilov – avtomobil iz usnja, zločljiv avtomobil, avtomobil za piknike... Sama čudesa!

Sani in Jaka sta bila danes zadolžena za pripravo večerje, pomagala pa jima je tudi Alenka. Brilljantna ideja – mlečni riž in

mlečni gres. Vsi trije so pripravili izjemno slastno večerjo, pojedli smo jo, kot bi mignil, s kakavom, sladkorjem. A to še ni bilo vse; sledil je poobedek – sladoled. Mnjamsi, mnajmsi, mnjamsi. Bravo Alenka, bravo Sani, bravo Jaka!

Po večerji smo se pripravljali na pisanje svojih osebnih izkaznic, ki jih bomo izročili našim belgijskim prijateljem – šolarjem in šolarkam, da nas bodo tako še bolje spoznali. Da bi te izkaznice lažje napisali, smo se pogovarjali o tem, kakšne konjičke imamo, katere so naše najljubše barve, knjige, katera glasba nam sede. Zelo zanimive reči smo izvedeli – da ima Nejc, denimo, že oranžen pas v karateju, da si Laura najbolj želi jahati konje, da Sani uživa v plesu in rap muziki, Sven, Kevin in Urban pa najbolj obožujejo gledanje televizije, Urban tudi igranje računalniških igrvic. Imeli smo tudi prvo (kasneje se je izkazalo, da edino) vajo petja slovenske himne, seznanili pa smo se tudi s programom za jutrišnji dan. In ura je bila že 21.15!!!!

Preden smo se razšli, smo pohvalili tudi izjemno vzorno obnašanje naše mladeži na obisku v parlamentu, posebej pa tudi Nejca in Anjo, ki sta po naših sobah pozno popoldne delila vodo, jogurte, sokove in sadje na izjemno prijazen način, pa seveda ekipo kuharja in kuharic. Počasi smo se napotili v sobe v upanju, da bo današnja noč mirna za vse nas.

3. dan, torek, 22. maj Bruselj – Blankenberge – Bruselj

Noč je bila mirna, pravzaprav le dokaj mirna, saj je imel Urban spet malo težav. Meta, Monika in Sabina so zato tudi del te noči prebedele. A na srečo so Urbanove težave to noč hitreje minile. Urban je bil zjutraj povsem pripravljen na nova doživetja, prav tako pa tudi naše Meta, Monika in Sabina.

Po dobrem zajtrku (Anja in Sani sta spet zavzeto napadali nutelo - sta pravi nutelouničevalki) smo se zbrali v recepciji ob 8.55. Naša prijateljica Fred in Pierre sta obljubila, da nas popeljeta na morje. Alenka je na medmrežju prebrala, da bo danes 24 stopinj, zato smo se oblekli tej informaciji primerno, predvsem pa na čebulo, kar nas je potem tudi obvarovalo kakšnega prehlada. Sončno in 24 stopinj je zares bilo, vendar le v Bruslju; na morju, ki je v Belgiji na severu, pa ni bilo ravno tako. Ob vrnitvi v hotel smo izvedeli, da je bilo na obali celih 13 stopinj!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Po slabih dveh urah vožnje (dosti priložnosti za zaupne pogovore, za skupne besedne igre, za petje, za poslušanje glasbe) smo se ustavili v kraju Blankenberge. Parkirali smo ob tabli, na kateri je pisalo Noordzeebad. Flamsko sicer ne znamo, a Brigita je ugotovila, da smo na pravem mestu, kajti malo nas je res u bad zeeeeblo. Nič sonca, veliko vetra, nič 24 stopinj.

Blankenberge je pravo letoviško mesto, z množico počitniških stanovanj in prekrasnih vil. Mesto se razteza ob morski obali, ob morju, ki je precej drugačno od Jadranskega. A čeravno ni sinje, je vseeno lepo. Veter je pihal močno močno, sonca ni bilo nikjer videti, bolj kot za kopalke je bilo vreme primerno za bunde; a nismo se vdali. Čez peščene sipine smo se podali naravnost k morju – tudi Laura, Urban in Anja. Pierre in Fred nista

obupala in sta vozičke spravila na plažo, s pomočjo Tanje Babnik, Ivanke, Mete, Monike.

Na prostrani morski obali smo nabirali školjke, se igrali z valovi, najbolj pogumen pa je bil Jaka, ki se je v morje upal do kolen (no, nazadnje mu je morski val zmočil hlače). V morje je pogumno stopila tudi Tanja Bečan, a le do gležnjev; zadosti, da je ugotovila, da voda ni pretirano bolj mrzla od ozračja. Nejc, ki se v šoli ravno uči o morskih obalah severnega morja, je lahko v živo videl, kaj pomeni dolga, ravna, peščena obala. Alenka se je, kot prava naravoslovka, ukvarjala z življenjem v morju. Iz morja nam je prinesla tudi čisto zaresno živo morskorožico, ki smo jo tako lahko občudovali vsi. Velik del naše ekipe je bil zelo zadovoljen, da v morju ni slepcev, za katere nam je Alenka že v ponedeljek povedala, da jih vse s svojega vrta dobro pozna, malo pa jih tudi prenaša sem ter tja.

Brrrrrrrrrr. Anji se je morska zvezda kmalu preveč zasmilila; ocenila je, da to, da jo opazujemo na kopnem, meji že na mučenje živali, zato je od Alenke odločno zahtevala, da zvezdo nemudoma vrne v njeno domovanje, v morje. Seveda se je to tudi zgodilo.

Kar se ne bi še odpravili naprej; prelepo se je bilo igrati na prostrani mivkasti obali na ta ali oni način, a morali smo na kosilo, ker smo potem morali.... Fred in Pierre sta izbrala prijetno in nenavadno restavracijo na morskem pomolu. Napokali smo se na tisoč in en način (juhe, rižote, ribe, testenine, pomfri, hamburgerji, solate).

Po kosilu pa smo se podali na ogled posebne dežele, dežele morskega življenja Sea life. Tam smo videli ribe: velike, male, živopisne, živobarvne, take, ki so se udarile, kot se je pohecala Alenka, v čelo (tako so bile čudne), morske konjičke, morske pse, skate, liste, piranje (!!!!!), rake, raroge, rakovice, meduze, hobotnice, pa tudi vidre, pingvine, tjulne, morske leve. Ahhh, česa vse nismo videli!!!! Nekaj zanimivosti so nam povedali v deželi Sea life, veliko tudi naša naravoslovka Alenka. Denimo, da enim rakovicam zrastejo do osem metrov dolge noge, da pingvini živijo v parih in so zelo romantični (saj smo si prav zapomnili, kajne Alenka?). Na lastne oči pa smo se prepričali, kakšni požeruhi so vidre. Čeprav niso pretirano velike, vsak dan pojejo vsaj en kilogram mesa, potem pa še nekaj zelenjave, sadja. Videli smo, da se prav bašejo.

Po ogledu zanimivega morskega življenja smo se morali odpraviti domov, v Bruselj. Vožnja proti Bruslju je bila za nekatere priložnost za počitek, za druge čas za petje, pa za opazovanje okolice in učenje, denimo o človeškem telesu (Sani sedaj dobro obvlada, kje ima človek lopatice). Opazili smo tudi, da se na belgijskih poljih zbirajo beli galebi, ne pa črne vrane kot pri nas na Slovenskem.

V novem prelepem kombiju ki ga je vozil Fred, pa se je naša mladež posvetila še učenju francoščine. Tečaj je bil zelo intenziven, tudi zelo zabaven, vsaj tako je bilo soditi po širokih nasmehih deklet in fantov. Da pa je bil tudi kakovosten, se je prepričala Tanja Bečan, ki ji je Urban s ponosom povedal: Je t'aime.

Dogovorili smo se, da se ustavimo še pri Atomiumu (več o njem boste našli v Sabininem potovalnem dnevniku, še več informacij pa lahko poiščete na svetovnem spletu). Tudi tisti, ki smo ga videli že večkrat, smo se ga znova razveselili. Tokrat je bil še posebno lep, simpatičen in sijoč. Da bi se povzpeli v njegovo kroglo, kjer je restavracija, pa nismo imeli dovolj časa, čeprav je bila to želja mnogih. Nekaj je torej ostalo za prihodnji obisk Bruslja.

V hotel smo se vrnili ob 18h. Ivanka, Monika, Tanja Babnik in Anja so se odpravile takoj po nakupih za večerjo. Ivanka in Anja sta za večerjo obljubili le palačinke z nutelo in kompot, a ob 20h nas je pričakala prava pojedina. Najprej predjed: sir, salama, pa namazi. Potem glavna jed: hrenovke, krompirjeva solata, paradižnikova solata. Potem poobede 1: palačinke z nutelo ali marmelado ali smetano. Poobede 2: vafli z jagodami in vafli z jagodami in smetano ali same jagode. Ivanka, Anja in pomočniki so si zaslužili ogromen ogromen aplavz.

Kljub mizi polni dobrot pa je morala naša Monika malo leči – bilo ji je prav slabo. Upajmo, da ji bo jutri bolje.

Ker je bil za nami dan prepoln lepih doživetij, je bil večerni sestanek kratek. Le na kratko, kdaj se dobimo jutri in kam se bomo odpravili, pa še, kako naj se oblečemo - na čebulo itak, in sicer na lahko čebulo, pričakovati je bilo namreč 26 stopinj. Se znaš ti, dragi bralec, obleči na lahko čebulo?

Odločili smo se, da svoje osebne izkaznice pripravimo kar po sobah. Ob 21h se je začel tudi prenos Evrosonga, prvi predfinalni večer. Laura je raziskala, na katerem programu belgijske televizije bo prenos, tako da smo ga nekateri v sobah spremljali, ob tem so nekateri še kramljali, eni kartali, drugi brali, tretji pisali razglednice.

Žal ta večer nesreča ni zelo počivala – iz prevelikega navdušenja, da bi prišel čim prej v svojo sobo, je padel Urban. A ni bilo nič hudega, razen ene prave bruseljske buške. Dobra novica pa je bila tudi ta, da je bilo naši Moniki že malo bolje.

Danes je bil lep dan, ne le zaradi vseh reči, ki smo jih videli, pač pa še posebej zaradi tega, ker so se v skupini že stkala prva prava prijateljstva med našimi fanti, med našimi dekleti, pa tudi med našimi fanti in dekleti. Družabno življenje se je zato nadaljevalo v večernih urah še po sobah; igrali smo karte (enko, remi, prašička), se pogovarjali, igrali priljubljeno igro resnica - laž - izziv, se spet pogovarjali in se spet pogovarjali. Jaka se je vsak dan po malem učil Gregorčičevo Soči, tudi tokrat. Saj se še spomnimo, kajne? Oh, krasna si bistra hči planin, brhka v prirodni si lepoti, a zakaj so tožni tvoji glasi, I don't know...

Jaka se je res potrudil v izvornem in doživetem recitiranju.

4. dan, sreda, 23. maj Bruselj – Namur – Bruselj

Ob 9.55 smo se po zajtrku zbrali v recepciji; čakal nas je zanimiv dan. Pierre in Fred sta nas popeljala do mesta Namur, ki leži 30 km od Bruslja. Mesto je precej veliko in zelo lepo, razprostira se ob dveh rekah, in sicer Meuse in Sambre. Nad mestom kraljuje pravi grad s številnimi grajskimi poslopji. Tja smo se odpravili najprej, spremljal pa nas je tudi Gatien, ki je nekaj časa v Namurju živel, sedaj pa tu živi Fred. Na vrhu grajskega griča, prave utrdbe, je tudi ogromno prizorišče za koncerte, pa muzej orožja, gledališče, številna rezidence, prava gozdna učna pot. Ni da ni. Ko smo se malo nahodili in malo nasedeli v grajski senčici, kjer nas je postregla kar naša Brigita kot prava grajska gospodična, smo se odpravili v mesto na kosilu. V italijanski restavraciji so nam postregli z zelo slastnimi in velikimi pizzami, solatami, pašto, piščancem.

Po obilnem kosilu pa smo se odpravili do reke Meuse, po kateri smo se križarili z dvema prekrasnima ladjicama, pridružil se nam je tudi Christian. Sonce je sijalo kot noro, zato smo se morali namazati tudi s sončno kremo, dobrodošel pa je bil vetrič, ki nas je v ladjicah prijetno hladil. Najprej sta nas vozila Fred in Pierre, potem pa so se kot kapitani izkazali vsi po vrsti. Fantje in dekleta so spoznali, da ni tako preprosto voziti barke, a so kljub temu odlično krmarili.

Ko smo se vozili, pa smo lahko opazovali tudi prekrasna zelena obrežja reke: pečino, kjer se urijo plezalci, majhne pravljичne vasice, razkošne vile, prave gradove. Res, kot v pravljici je na obrežju reke Meuse.

Po reki plovejo tudi velike, dolge, tovorne ladje, nekakšni ogromni, nizki čolni, ki prevažajo marsikaj – od starega železja do avtomobilov. Na reki smo opazovali še race, labode, pa tudi posebno vrsto rečnih prebivalcev - veslače, ki so pridno trenirali.

V prelepem poletnem vremenu smo se vozili po reki dobro uro, malo prehitevali drug drugega, enkrat pluli ob bregu, drugič po sredini reke, nekaj časa hitreje, pa spet bolj umirjeno. Prav umetelno smo pristali, predvsem Pierre, potem pa se odpravili nazaj proti Bruslju.

Mislili smo si – en, dva, tri bomo v Bruslju, v hotelu; Sabina, Monika, Urban in Nejc bodo en, dva tri pripravili večerjo, pa bo. A

iz teh načrtov ni bilo nič. NIČ.

Zaradi srečanja najpomembnejših voditeljev evropskih držav v Bruslju (gospe Merkel, gospoda Hollanda in ostalih) je bilo mesto popolnoma zaprto, blokirano, tako da smo čakali in čakali in čakali v brezkončnih vrstah, se vozili po ozkih ulicah... Še dobro, da nas je rešil poslovnež na kolesu, ki nas je dobesedno vodil po uličicah (vozili smo za njim), da smo se izognili stoječim kolonom in se prebili do svojega hotela.

Imeli smo zares srečo; v hotel smo namesto ob petih sicer prišli šele ob pol sedmih, a najbolj uboga sta bila prav Fred in Pierre, ki sta se morala skozi vso pločevinasto gužvo prebijati še enkrat - do svojega doma.

Večerja je bila kljub poznemu prihodu slastna in imenitna: tortelini, paradižnikova solata, sendviči, jagode, vafli. Spet smo napokali - kot kakšne vidre.

Po večerji pa smo morali pripraviti še osebne izkaznice.

Ker pa je bilo bolj kot priprava osebnih izkaznic pomembno prerivanje, cviljenje, ščipanje, izzivanje, kričanje, prerekanje, govorjenje en čez drugega, ker temu ni in ni bilo konca kljub mnogim in številnim opozorilom ter prošnjam odraslih, je sledila krajša huda ura, dolga kakšnih pet minut. Tanja Bečan je nekatere reči morala postaviti na svoje mesto – z enim kratkim podukom o manirah, lepem obnašanju, o spoštovanju, o hvaležnosti, o pomoči, o solidarnosti, o kulturi, o spoštljivem in omikanem vedenju.

Preostanek večera je tako minil v mirnejšem vzdušju, kot se to sicer zgodi po nevihti. Sledila so le še telegrafsko kratka navodila za naslednji dan, tokrat obogatena z informacijo, da če naslednji dan v naši skupini ne bo bolj spoštljivega in bolj kulturnega obnašanja na obisku šole, se bomo morali vrniti v hotel. V takem primeru pa odpade tudi že obljubljeni in načrtovani petkovo nakupovanje.

Ta večer je moral tudi vsak v svojo sobo; obiskovanje po sobah tokrat ni bilo dovoljeno. Bil je le čas za razmislek in za branje. Demokratičnega dialoga ta večer ni bilo več, potrebno je bilo le ubogati. In smo zmogli tudi to.

5. dan, 24. maj, četrtek Bruselj – Limal – Bruselj

Zjutraj so Meta, Urban in Tanja Bečan še enkrat morali k zdravnici v bolnišnico St. Luc. Zdravnica je namreč želela še enkrat videti Urbana, se prepričati, če je vse v redu z njim, če morda potrebuje še kaj. V bolnišnico nas je odpeljal Christian. Spet smo zelo hitro prišli na vrsto, pravzaprav nismo prav nič čakali. Zelo prijazna zdravnica je ugotovila, da je Urban sedaj v redu, zelo ga je tudi pohvalila, saj se je na pregledu res imenitno odrezal. Pregled je bil najbrž tudi zaradi tega zelo hitro končan, tako da smo s Christianom že brzeli proti Limalu in šoli Escalpade. Prišli smo pred vso ostalo našo ekipo, ki se nam je pridružila čez kakšne pol ure.

Pozdravili smo se z učitelji, učiteljicami, predvsem pa s samimi šolarji in šolarkami – nekateri so že naši stari znanci. Nogomet povezuje ves svet, tako je povezal tudi slovensko in belgijsko mladež. Uh, smo streljali na gole! Urban je bil res dober v голу, Jaka in Nejc v napadu, žogo so skušale brcati tudi Sani, Sabina in Tanja Bečan. A na igrišču je postajalo vse bolj vroče, tudi nogometne strasti so se kmalu razgrele do vrelišča, zato nas je Gatien popeljal v prijetno in hladno notranjost šole na osvežilno pijačo.

Šola Escalpade je pravo malo gradbišče, saj v njej sedaj vgrajujejo dvigalo, da se otrokom in mladostnikom ne bo potrebno voziti naokoli do učilnic. Večina učilnic je namreč v drugem nadstropju. Šolo smo si tudi podrobno ogledali pod vodstvom Gatiena, sicer učitelja matematike. Prav nobenega razkošja ni po hiši prav nikjer, še zdaleč pa ne takega, kot smo ga v naših šolah vajeni mi. A kljub temu se čuti se, da je to šola vseh – učencev, učiteljev in staršev, da se v njej učenci zelo dobro počutijo, skupaj z njimi tudi učitelji, vsi pa s šolo zares živijo, zanjo skrbijo, jo negujejo in čuvajo. Ena izmed učilnic nosi ime Rue de Slovenie (Slovenska ulica), to je razred, katerega razrednik je Gatien. Videli smo, da so učenci tega razreda, ki so nas v mesecu marcu tudi obiskali, v zgodnji spomladi pripravili predstavitev osmih slovenskih mest (UAAAA!).

V posameznih učilnicah smo lahko videli tudi posebne pripomočke, ki jih nekateri šolarji in šolarke uporabljajo, da lažje sledijo pouku. V nekaterih razredih so štirje učenci, v nekaterih osem, več kot osem pa jih ni nikjer. Vseh šolarjev in šolark je trenutno 40, v njihovo šolo pa jih želi več in več (Dober glas seže v deveto vas.), tako da že načrtujejo, da bodo šolo povišali še za eno nadstropje.

Po zanimivem ogledu so nas povabili v jedilnico, ki je hkrati tudi gospodinjstva

učilnica. Gatienu nam je kasneje povedal, da so šolarji in šolarke tokrat za vse, tudi za nas, sami pripravili kosilo, in sicer njihovo znano quiche. To je vrste pita, nekakšne vrste narastek z različnimi dodatki oz. nadevi: špinačo, sirom, brokolijem, kozjim sirom, čebulo, lososom, piščancem. Nekateri smo bili nad to jedjo navdušeni, drugi malo manj, zato so bili za rezervo tudi sendviči in malo sadja. Ne le da so učenci in učenke šole Escalpade kosilo skuhali sami, sami so pomili tudi posodo. Vredno posnemanja!

Po kosilu pa so se začele orientacijske igre. Letos nismo imeli pravih športnih iger, tudi ne olimpijskih, pač pa smo imeli orientacijski pohod ter reševanje nalog, ki smo jih morali najprej najti. Naša ekipa se je morala razdeliti na dve polovici, skupaj z belgijskimi šolarji pa smo potem sestavili po eno ekipo. Orientirali smo se s pomočjo GPS naprave. Sprva se je slovenski del ekipe GPS -ja bal kot hudič križa, a smo kaj kmalu postali pravi mali upravljavci te naprave.

Na listu smo imeli napisane koordinate krajev, raztresenih po mestu Limal, ki smo jih morali z GPS napravo najprej poiskati. To smo kmalu obvladali. Na najdenih krajih smo morali poiskati še kartico z zapisano matematično nalogo. Kartice so bile kar dobro skrite na močno nenavadnih mestih. A obe ekipi sta našli vse, rešili smo tudi vse zadane matematične probleme. Tako smo dobili še zadnjo koordinato kraja, na katerem pa se je za vsako skupino skrival pravi zaklad.

Ker je bilo vroče, smo nujno potrebovali malo osvežitve v prijetno hladni šoli, potem pa je že prišel čas, ko smo se morali od učiteljev in učencev šole Escalpade posloviti. Zahvalili smo se jim za srčno gostoljubnost, Gatienu pa izročili spominsko fotografijo, posneto pred Postojnsko jamo v mesecu marcu, ko je bil na obisku v Sloveniji njegov razred. Slika bo seveda visela na Rue de Slovenie. Gatienu smo izročili tudi naše osebne izkaznice; z njimi in tako z nami se bodo učenci seznanjali v naslednjih dneh. Tanja Bečan se je zahvalila vsem v šoli Escalpade v imenu celotne slovenske ekipe za vso pomoč v tem tednu, še posebej pa Gatienu, Pierru in Fredu z malimi pozornostmi.

Že prej smo se odrasli v naši skupini odločili, da polovico v parlamentu prejetega darila izročimo Christianu za šolski sklad šole Escalpade. Vsa leta nam nesebično pomagajo, zato je prav, da si kot pravi prijatelji delimo tudi v evropskem parlamentu prejeto darilo.

Pomahali smo si v pozdrav, potem pa smo že bili v kombijih in danes smo kar padli v Bruselj. Hop, hop, hop, kot pravi Pierre, in že smo bili v hotelu.

Večerjo sta ta dan pripravljali Laura in Meta s pomočniki, ostali smo se porazgubili po sobah, na počitek, branje, pogovore. Večerja, smo se dogovorili, ne bo nič posebnega, saj je zadnja in bomo predvsem pojedli, kar je še v hladilniku. Večerja naj bi bila zato kar kmalu, a se je čas večernega obeda kar naprej prestavljal. Tanja Bečan je bila zaposlena z nekimi službenimi zadevami, pa ji je ta čas prišel še kako prav. Ura se je bližala že osmi in končno - večerja. A ko je prišla Tanja v sobo 715, je bilo v njej vse temno. Oh, si je mislila, spet te kartice! Ali so se izgubile ali so se kako zablokirale, da v sobi ni elektrike, kaj je sedaj to za ena reč, se ji je motalo po glavi. Kako bomo sedaj odpletli tole, je razmišljala. Potem pa – Vse najboljše za rojstni dan....

Ja, Tanja Bečan je res praznovala, tako kot lani v bruseljskem tednu, danes rojstni dan. Pa je bila tiho, da ne bi morila z njim fantov in deklet ter ostalih svojih kolegic. A Tanja Babnik, Sabina in Alenka niso pozabile na njen posebni dan. Laura je pripravila torto iz palačink, nutele in jagod, na mizi je bil otroški šampanjec, v očeh Tanje Bečan pa solze. Bolje, da smo se takoj objeli, sicer bi bila pri spodnjih sosedih še enkrat poplava.

Za rojstni dan človek navadno dobi darilo, tudi Tanja ga je – prelepo verižico in pravo belgijsko čokolado. Smo seveda najprej nazdravili, pa se potem lotili slastne slavnostne zadnje večerje, pa še rojstno dnevne torte. Bilo je božansko.

Pred nami je bil zadnji skupni večer.

Tanja Bečan je bila povsem prevzeta in raznežena, z možgani dokaj na off, zato sta zadnji sestanek vodili Sabina in Tanja Babnik.

Tudi tokrat, kot vsako leto, smo strnili svoje vtise tega tedna ter jih delili z drugimi. Kaj smo povedali, si lahko preberete na koncu tegale dnevnika.

Kot vsak večer, pa so tudi danes sledila navodila za zadnji, jutrišnji dan. Potem smo morali v sobe, malo zaradi druženja, malo pa tudi zaradi pakiranja.

6. dan, petek, 25. maj Bruselj – Ljubljana

Po zajtrku je bilo potrebno še do konca spakirati, sobe pospraviti, do 10h pa se tudi iz njih izseliti. Do takrat pa smo v svojih sobah lahko še malo brali, se pogovarjali o zaupnih rečeh, igrali priljubljeno igro prašiček, pa tudi igro vseh iger resnico - izziv - laž. Vprašanja pri tej igri so postajala vse bolj zanimiva. Tanja Bečan je, denimo, morala po resnici odgovoriti na tole vprašanje:

Če bi bili mlajši in neporočeni in če bi bil mlajši in neporočen tudi Christian, ali bi hodili z njim? Tanja Bečan je odgovorila z .... Meta je morala odgovoriti, ali ji je bolj simpatičen Pierre ali Fred.

Še dobro, da se je ura bližala deseti.

Vse kovčke smo odnesli v sobi 727 in 728, potem pa smo se odpravili po dolgo pričakovanih nakupih, ali kot je izjavil Jaka: Sledi štacuning.

Iz izkušenj preteklih let smo se naučili, da nakupe najlažje opravimo, če se razdelimo v manjše skupine. Tudi tokrat smo se: ena nakupovalna skupina je bila povsem ženska (Laura, Meta, Anja, Alenka, Sani, Ivanka), ostali dve pa mešani (prva mešana: Nejc, Jaka, Urban, Sabina, Tanja Bečan in Monika; druga mešana: Kevin, Sven, Brigita in Tanja Babnik).

Do 13h, ko smo se zopet zbrali v hotelu, je večina moškega sveta že opravila nakupe: nakupljeni so bili spominčki in darila za mame, očete, babice in dedke, brate in sestre, botre in učiteljice, pa tudi zase. V nahrbtnikih je bilo vse od majic, čokolade in atomčkov do vitezov, vaflov in kozarcev. Ženski del pa seveda ni opravil še niti polovice načrtovanih nakupov.

Odmor za kosilo je bil za vse dobrodošel, saj je zunaj postajalo vroče, gneča je bila vse večja, od hoje po trgovinah pa človek tudi postane utrujen. Kdo bi si mislil!?! Usedli smo se v italijansko restavracijo, kjer smo se najedli, kot se za Italijo spodobi. Po kosilu so nas v restavraciji pocrkjali še s sladoledi. Najbolj nenavaden okus sladoleda je zagotovo imela Monika – nekaj med Niveo kremo in kremo L'Oreal je bil njen sladoled. Tudi Alenka je imela nenavaden sladoled - makov. Nenavadno gor ali dol, od sladoledov ni ostalo prav nič.

Potem pa smo nadaljevali s štacuningom. Jaka in Nejc sta se s Tanjo Bečan kmalu obrnila proti hotelu, ogledala sta si le še, kaj je novega na belgijskem tržišču igrač. Kevin, Sven, Tanja Babnik in Brigita so iskali izgubljeni fotoaparati in ga tudi našli, ženski del pa je neutrudno nakupoval in nakupoval in nakupoval. Vse do 17h, ko smo se zbrali v hotelu, najprej v drugem nadstropju. Rešili smo tudi zaplet s karticami, ki so bile zjutraj zares blokirane prav vse, potem pa smo se premaknili v nam ljubo

sedmo nadstropje. Soba 727 je postala prava mala okrepevalnica: malo hrane in osvežilne pijače za vse, malo počitka, kartanja za nekatere, za druge pa predvsem reševanje mega problema: kako spraviti vse nakupljeno v kovček. Strašen problem!

Pospravil smo se še sobo 727(dokaj), v kovčke in dodatne torbe uspeli

pospraviti vse nakupljeno in počasi smo se odpravili proti recepciji. Poslovlili smo se od hotela in hotelskega osebja, ob 18h smo bili že dogovorjeni za prevoz na letališče.

Čeprav je bil petek, smo zaradi Christianovega dobrega poznavanja stranskih bruseljskih uličic na letališče prišli v pol ure. To nam zagotovo ne bi uspelo, če bi jo mahnilo po običajni poti – po avtocesti. Na radiu so opozarjali, da so kolone tam dolge do 15 km!!!! Morda bi potem res morali, kot si je zaželel Pierre, v Ljubljano kar s kombiji.

Prtljaga gor, prtljaga dol, prtljaga sem, prtljaga tja, letališka zgradba - in prišel je trenutek, ko se je bilo potrebno posloviti od Pierra, Freda in Christiana. Da bi bilo slovo malo lažje, smo si zatrdno obljubili, da se vidimo naslednje leto. Še enkrat smo se našim belgijskim prijateljem od srca zahvalili za vse, kar so v tem tednu naredili za nas. In tega ni bilo malo.

Čeprav je bil naš let ob 20.45, smo morali kar pohiteti. Najprej check in, tokrat smo imeli kar skupinskega, potem pa smo morali po velikanskem letališču vzeti pot pod noge, da smo lahko prišli pravočasno do ustreznih gat - A 55. Seveda so nas tudi podrobno pregledali; Tanjo Bečan pretipali, ker je nekaj piskalo, bogve kaj; Jaki so podrobno pregledali nahrbtnik; piskal je verjetno spominek; Meta pa je morala v Bruslju pustiti sončno kremo. Še več časa so potrebovali Laura, Tanja Babnik, Urban, Monika, Anja in Sabina. Tako so se ti tokrat na letalo vkrcali zadnji (tja grede so bili prvi). Odleteli smo, kot se reče, in time.

Let v Slovenijo je bil miren, jedli smo tudi in seveda pili, predvsem pa opazovali, kako se dvigujemo, kaj vidimo pod sabo, kako se temni. Fotografirati tokrat nismo smeli, stewardesa je Jaki povedala, da lahko fleš sproži vžig kerozina (to moramo preveriti, ker se sliši močno nenavadno). Kevin se je na svojem drugem poletu držal odlično, tokrat mu je Brigita pomagala, da se je prelevil v že pravega izkušenega letalskega mačka.

Tudi pristali smo skoraj in time, v Ljubljani nas je pričakalo 13 stopinj (kot na belgijskem morju). No, pričakali so nas predvsem naši domači. Še preden smo pohiteli v njihove objeme, smo morali poloviti vse naše kovčke – uspešno. Počakali smo še Anjo, Lauro in Urbana s spremljevalkami. Potem pa še mimo carine in - k svojim najdražjim.

Srečni smo bili v njihovem objemu, hudo pa nam je postalo, ko smo se morali tokrat posloviti mi, letošnja belgijska ekipa. Je že tako, da se na letališču zmeraj po malem joka.

A upajmo, da se znova snidemo zelo kmalu. Dokaj kmalu. Do takrat srečno vsem. Pa ne le dokaj.

KAJ SO POVEDALI...

Laura

V Belgiji mi je bilo vse zelo všeč. V spominu mi je najbolj ostalo belgijsko morje, ker je povsem drugačno od Jadranskega, je posebne barve, s posebnimi školjkami, valovi so prav tako nenavadni. Na mivki sem bila prvič z vozičkom, saj so se belgijski učitelji posebej potrudili, da je bilo to mogoče. Posebej mi je bila všeč tudi družba, prav vsi. Zelo bi bila vesela, če bi lahko tole bivanje podaljšali. Res ne bi bilo mogoče?

Anja

Vse v tem tednu je bilo lepo, še posebej pa mi je v spominu ostala vožnja z ladjico. Bila sem prava kapitanka, saj sem v ladjico tudi vozila. Zelo zanimiv je bil obisk akvarija Sea life; živali, ki sem jih videla, sem sicer že videla drugod, a vseeno je bil ta obisk nekaj posebnega. Zame je bil zelo zanimiv tudi muzej avtomobilov.

Nejc

Teden mi je bil všeč; zelo zanimiv je bil obisk akvarija, pa tudi vožnjo ladjo sem si zapomnil. Imel sem dobro družbo.

Sani

Ta teden je bil prelep. Vožnja z ladjo je bila super. Ko smo obiskali šolo, sem občudovala, kako si otroci med seboj pomagajo in so drug z drugim prijazni. Prav tako sem opazila, kako zelo prijazni so učitelji. Zelo zelo. Naša družba je bila super. Naučila sem se se kar nekaj francoščine, recimo Je t'aime.

Jaka

Najbolj všeč mi je bilo, ko smo lahko s prijatelji sedeli na zadnjem sedežu kombija in nas ni nihče opominjal in opozarjal. Najmanj všeč pa mi je, da gremo jutri domov.

Sven

Polet z letalom mi je bil všeč in tudi vse znamenitosti, ki smo si jih pogledali v Bruslju. Najbolj pa to, da je bila skoraj v vsaki trgovini čokolada.

Kevin

Vožnje z letalom sem se zelo bal, tudi jutrišnje se še malo bojim. A domov grem zelo rad. V muzeju avtomobilov sem zelo užival; čeprav sem se zelo jezil, ker se mi je pokvaril fotoaparatus. Res sem se zelo jezil, a fotoaparatus vseeno ni delal.

Urban

Najbolj všeč mi je, da grem jutri domov.

(Sani je pripomnila, da je bilo Urbanu všeč veliko reči, a si tega noče priznati.)

Meta

To je bila moja prva taka izkušnja; zelo sem hvaležna, da sem se tega tedna lahko udeležila. Teden je bil prekrasen, zanimiv, izredno hitro je minil. V sobi sem bila skupaj z Lauro; mislim, da sva se imeli lepo in da sva se zelo dobro razumeli.

Ivanka

Zelo lepo mi je bilo v tem tednu. Presenečena sem nad vsem, kar sem videla in doživela. Prvič sem bila na kakšnem takem tednu, zelo sem hvaležna, da sem se ga lahko udeležila. Vsem hvala, da ste mi to omogočili in me sprejeli medse.

Monika

Tudi zame je bila to prva izkušnja – ves teden biti po ves dan z otroki, s katerimi sem na oddelku sicer le v času, ko imajo z mano fizioterapijo. Zgodilo se je veliko lepih stvari, tiste težje pa smo premagali in nam je bilo spet lepo. Posebej me je ganila prijaznost ljudi, posebej prijaznost naših belgijskih prijateljev, ki jim ni bilo nikoli nič težko in nikoli nič odveč. Vse, še tako težko stvar, so naredili, kot so rekli sami, with pleasure. Zelo mi je bilo tudi všeč, da smo se vsi toliko družili in se spoznali tako, kot se sicer ne bi.

Alenka

Zelo mi je bilo všeč ta teden in bila sem vesela, da sem bila lahko z vsemi vami. Počutila sem se tudi zelo koristna, saj je bilo obilo priložnosti, da sem naša dekleta in fante imela priložnost poučiti o naravoslovnih čudesih. Ta teden sem doživela ogromno novih, prekrasnih reči in se tudi sama veliko novega naučila.

Sabina

Kot vemo, izkušnje bogatijo in v tem tednu smo si jih nabrali kar veliko. Zares sem hvaležna otrokom, pa tudi kolegicam in seveda belgijskim prijateljem, da nam je skupaj uspelo. Hvaležni smo tudi vsem, ki so nam ta teden omogočili – brez koledarja in Arneja Hodaliča, brez KROSa ter vseh, ki so pomagali koledarje prodati, brez tistih, ki so jih kupili, tega tedna v Bruslju ne bi bilo. Na to ne smemo pozabiti. Zelo pa sem ponosna, da smo uspeli skupaj preživeti in premagati tudi najtežje trenutke. In iti naprej.

Brigita

Svoje vtise moram šele urediti, nabralo se jih je ogromno. V tem trenutku pa že lahko rečem, da je bil teden zame res izjemen, zanimiv, čudovit, prelep. Imela sem priložnost biti z našimi dekleti in fanti ves dan, kar na oddelku nikoli ni mogoče, čeprav tam preživim veliko časa. Lepo sem se imela v naši sobi 715. Hvaležna sem, da sem se od Tanje Babnik lahko toliko naučila (in se še bom). Neizmerno sem ji tudi hvaležna, da mi je vsako jutro skuhala kavo.

Tanja Babnik

Čas, ki smo ga preživeli skupaj, nam je ponujal nova doživetja, spoznanja in izkušnje. Poleg vseh novih spoznanj o Bruslju in Belgiji smo se veliko učili drug od drugega. Tudi mi odrasli smo se od vas otrok naučili zelo veliko. V tem tednu je bila to posebna šola. Ponosna sem na vse, posebej na otroke/mladostnike, ki ste zbrali pogum in se odločili, da greste na to pot. Za marsikoga izmed vas odločitev ni bila lahka. Prepričana sem, da vam sedaj ni žal. Spoznanja, doživetja in izkušnje ne bodo šle v pozabo, kot je to velikokrat v šoli, ostali bodo večno z nami. Hvala vsem, ki so nam to omogočili tudi staršem, ki so nam zaupali vas, otroke.

Tanja Bečan

K temu, kar so povedale moje kolegice Meta, Ivanka, Brigita, Alenka, Monika, Ivanka in Tanja, naj dodam še tole.

V tem tednu se je bilo potrebno kar veliko pogovarjati, dogovarjati, usklajevati, prilagajati, pa tudi ubogati, kar ni preprosto, še več, včasih je to zelo zelo težko. Zato je včasih kdo od naših fantov in deklet morda pogrešal svoje domače. Ta teden je bil zato tudi priložnost, da so se naši mladostniki in mladostnice zavedali, kako njihovi najbližji ves čas zanje skrbijo, se trudijo, da bi jim bilo kar najbolj lepo, kako jih imajo neizmerno radi. Zato upam, da bodo svojim mamam, očetom, babicam in dedkom, bratom in sestram, ko se vrnemo, povedali: Tudi jaz vas imam rad. In res hvala za vse, kar naredite zame.

Anji, Urbanu, Nejcu, Jaki, Sani, Kevinu, Svenu in Lauri pa od srca tudi želim, da bi v svojem življenju stkali še veliko prijateljstev, podobno kot so jih v tem tednu, pa tudi ljubezni; v tem tednu so se tkale namreč tudi tovrstne niti.

Prijateljstvo in ljubezen naj bogatita, plemenita in barvata vaša mlada življenja še naprej, dragi fantje in dekleta.

Namesto zaključka

ZAHVALA

Vsem, ki ste nam omogočili ta izjemen bruseljski teden, se iskreno ter od srca zahvaljujemo:

- ❖ ustvarjalcem koledarja DVA OBRAZA NAŠEGA SVETA Arneju Hodaliču, Studiu Balant, Tiskarni DTP in otrokom URI Soča;
- ❖ tistim, ki so kupili koledar (v skupnem znesku 16.425 evrov): Repro MS 03 d.o.o., Our Space appliances d.o.o., URI Soča, Aleksander Zadel, Microkop, Avtenta d.o.o., Aglea d.o.o., Allegro d.o.o., MFC2 d.o.o., Cvetličarna Šimenc, Ydria motors d.o.o., Soča oprema d.o.o, Eltra d.o.o., Asist d.o.o., Banka Volksbank,d.d., Ustanova fundacija družba znanja in vrednote narave, Lekarna TOPlek, Testing d.o.o.,Tema d.o.o., Siko d.o.o, Eurostil d.o.o., MC2 d.o.o., Studio Anima in mnogi drugi posamezniki;
- ❖ in drugim: Društvu KROS, Adrii Airways, evropski poslanki dr. Romani Jordan in njeni poslanski skupini, učiteljem ter učenkam in učencem šole Escalpade, Marin Medak, Soča in OŠ Ledina, bolnišnični šoli.

V tem času smo doživeli mnogo zanimivega, se veliko novega naučili, spoznali nekaj novih življenjskih resnic; domov smo se tako vrnil bogatejši in malo bolj zreli.

Na svet in tudi na sebe sedaj gledamo malo drugače, tudi s srcem.

Kot Mali princ.

No, dokaj tako.

Alenka, Anja, Brigita, Jaka, Ivanka, Kevin, Laura, Meta, Monika, Nejc, Sabina, Sani, Sven, Urban in obe Tanji.